

Otevřený dopis prezidentovi České republiky Václavu Klausovi v reakci na jeho zamítavé stanovisko k novele zákona o sociálně-právní ochraně dětí

V Praze, dne 14.9.2012

Vážený pane prezidente,

my všichni – náhradní rodiče, děti z náhradních rodin a náhradní péče, pedagogové, psychologové, lékaři, zástupci veřejnosti, organizace s dlouholetými zkušenostmi v oblasti sociální práce s ohroženými dětmi a rodinami i se zajišťováním přípravy, výběru a doprovázení pěstounů zastřešené Informačním střediskem Mikuláš, o.p.s. – podporujeme novelu zákona o sociálně-právní ochraně dětí 359/1999 Sb. Novela po dvaceti letech přináší řadu pozitivních změn v systému péče o ohrožené děti, které povedou k zlepšení dětství i budoucnosti tisíců ohrožených dětí.

Důvody, které uvádíte pro zamítnutí novely, vychází převážně z různých ničím nepodložených obav. Rádi se s Vámi osobně sejdeme k diskuzi nad tím, jaké změny novela skutečně přinese.

Níže uvádíme svou reakci na argumenty, kterými zdůvodňujete své veto. Ač to není našim zvykem, s ohledem na Vámi ostře volená slova, nám nezbyvá než reagovat v podobném duchu.

K Vaším argumentům:

Uvádíte, že „novela byla přijata pod tlakem mezinárodních institucí: Úřadu vysoké komisařky OSN pro lidská práva, Dětského fondu OSN a Evropské komise. Tyto instituce kritizovaly Českou republiku za velký počet dětí umístěných v ústavních zařízeních a malý počet dětí v pěstounské péči, resp. začaly prosazovat jako svůj politický program, aby žádné dítě mladší tří let nebylo umístěno v ústavní péči.“

Není pravda, že přijetí novely je primárně výsledkem tlaku, či jakéhosi politického programu mezinárodních institucí, jak se snažíte naznačit. Novela vznikla na prvním místě jako reakce na dlouhodobé volání lidí z praxe po podobném zákonu v České republice.

Na tvorbě novely se podílely a její přijetí podporují desítky organizací a odborníků s dlouholetými zkušenostmi v oblasti sociální práce s ohroženými dětmi a rodinami i se zajišťováním přípravy, výběru a doprovázení pěstounů.

Dále uvádíte: „Moje obavy vyvolává nově stanovená a velmi široce a vágně vymezená povinnost obecních úřadů obcí s rozšířenou působností pravidelně vyhodnocovat situaci všech dětí a rodin a posuzovat, zda nepotřebují nějakou formu sociálně-právní ochrany (§ 10 odst. 3 novelizovaného zákona). To povede - zejména ve spojení s úřednickým alibismem a byrokracií – ke stále většímu zasahování veřejných institucí do soukromí rodin a ke stále většímu tlaku na rodiče, jak a co mají vštěpovat svým dětem. Děti ale nejsou veřejným statkem, nejsou "majetkem" společnosti - kromě toho, že jsou především samy sebou, jsou dětmi svých rodičů. Nový zákon neobsahuje žádné pojistky proti libovůli úředníků při posuzování toho, zda rodiče vychovávají své děti správně, a hrozí tedy, že státní zásahy do výchovy dětí, které mají být jen zcela výjimečnou záležitostí mající své oprávnění pouze v extrémních situacích, se stanou běžnou praxí s výhledem, že rodiče - stejně jako pěstouni - začnou být vnímáni jako státu podřízení vychovatelé. Takový pohled nemohu přijmout.

Vaše interpretace změn, které přinese novela v oblasti práce orgánů sociálně právní ochrany dětí, je zcela mylná. **Novela nedává prostor pro libovůli úředníků. Ale právě naopak je značně omezuje a ztěžuje možnost svévolně zasahovat do rodin takovým způsobem, jak je to možné dnes.**

V současnosti se nemusí úředníci řídit žádnými závaznými pravidly při posuzování, zda může dítě zůstat v rodině, nebo musí být z rodiny odebráno, takže ve stejné situaci jeden usoudí, že dítě může být v rodině ponecháno, zatímco druhý dojde k závěru, že je nutné jeho odebrání z rodiny. **Novela zavádí povinnost při posuzování situace rodiny a rozhodování o odebrání dítěte vyhodnotit potřeby i silné stránky dítěte, vztahy rodičů a dítěte, kompetence rodičů k výchově, potřeby i zdroje rodiny, zdroje a služby v okolí rodiny atd. Dále novela zavádí standardy kvality jako nástroj pro zvyšování a kontrolu kvality práce těchto úřadů.**

Dále uvádíte: *„Plánovaná profesionalizace pěstounské péče tyto mé obavy potvrzuje a dále prohlubuje. Novela vnímá pěstounskou péči nikoliv jako poslání, ale jako zaměstnání. Hlavní motivací pěstounů napříště už nemá být jejich zájem o děti, jejich altruismus a soucit s dětmi, které nemají vlastní rodinu, ale motivace finanční. Protože ti, kteří skutečně stojí o to pomáhat opuštěným dětem, to dělají již dnes. Z profesionálního prostředí dětských ústavů tak budeme vytlačovat děti do opatrování lidem, kteří se jako pěstouni zaregistrují z čistě zjištěných důvodů.“*

Toto je opět zcela mylná interpretace změn, které novela přinese. **Přijetí novely nezvyšuje riziko, že se někdo stane pěstounem čistě ze zjištěných důvodů, ale právě naopak toto riziko, oproti dnešku, snižuje.**

Zájemci o pěstounskou péči budou procházet procesem náročného prověřování a přípravy. Během této doby odborníci posoudí motivaci zájemců, jejich schopnost sebereflexe, ochotu se vzdělávat a schopnosti poskytovat kvalitní péči. Pěstounem se bude moci stát jen člověk osobnostně zralý, ochotný spolupracovat s odborníky, přistupovat k dětem s citlivostí a porozuměním pro jejich potřeby. Stávající i nové pěstouny nově novela zavazuje k plnění povinností ve vztahu k přijatému dítěti dle jeho individuálního plánu ochrany.

Lidé, kteří mají k pěstounství jen finanční motivaci, zkrátka nebudou schváleni.

Dále uvádíte: *„Za zvlášť extrémní projev tohoto trendu považuji pěstounskou péči na dobu určitou: v jejím důsledku děti budou střídat rodiny, stále znovu a znovu si budou zvykat na nové pěstouny, na nové prostředí a na nové kamarády. Takový osud je krutější než ústavní výchova v relativně stabilním prostředí a je v příkrém rozporu s proklamovaným účelem zákona a se zájmy dětí.“*

To, že se děti budou muset stěhovat z rodiny do rodiny a zvykat si na nové pěstouny je ničím nepodložený mýtus. Často se hovoří o tom, že například ve Velké Británii často prochází děti velmi mnoha (pěti, osmi...) pěstounskými rodinami. Toto tvrzení je lživé. **Podle výzkumů z Velké Británie tam dochází k selhání pěstounské péče, kdy je dítě nuceno stěhovat se z jedné rodiny do druhé, pouze v případě přibližně 7% dětí,** které byly umístěny do 5 let věku (a byly sledovány až dalších 15 let). Naopak výzkumy ukazují, že více než třetina z dětí umístovaných do kojeneckých ústavů již stihla za svůj krátký život (většinou z nich je do 3 let) zažít umístění ve dvou a více různých ústavech. **A i pokud zůstanou děti v jednom ústavu, neznamena to stabilní prostředí – střídají se směny, v**

některých ústavech jsou děti přesouvány mezi skupinami, někteří zaměstnanci odcházejí apod. Stabilita ústavní péče pro dítě je tedy pouze zdánlivá.

Novela nezvýší riziko, že se budou děti stěhovat z rodiny do rodiny kvůli selhání pěstounské péče, ale naopak ho sníží, protože poskytne lepší podmínky pro pěstouny, jejich podporu a doprovázení.

Pěstounská péče na přechodnou dobu, kterou novela nově upravuje, není nevyzkoušenou a nebezpečnou novinkou. Jako alternativa umístování dětí do ústavní péče **se osvědčila** v sousedních a kulturně blízkých zemích jako **Rakousko, Německo, Polsko, či Slovensko**. Hojně využívaná je například i v **Norsku či Švédsku**, nejvyspělejších sociálních státech na světě s vysoce kvalitním systémem péče o ohrožené děti. A máme s ní již i první dobré zkušenosti z České republiky. Např. **ve Středočeském kraji pěstouni na přechodnou dobu úspěšně pečovali o 8 novorozenců, které poté úspěšně předali do adoptivních rodin**, a to bez psychických následků, kterými jinak děti předané z ústavní výchovy trpí. Také v dalších krajích již pěstouni na přechodnou dobu pečují o děti, i staršího věku, které by jinak musely žít mimo rodinu.

Dále uvádíte: *“Děti nejsou zboží a tento zákon na to málo pamatuje. Zcela specifickou podkapitolou problematiky novely jsou obavy laické i odborné veřejnosti z rušení kojeneckých ústavů. Takové obavy spojené se zásadním nesouhlasem vyjádřila již před časem například i Česká lékařská komora, Česká pediatrická společnost, Společnost sociální pediatrie při České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně a další odborné instituce. Přestože výsledná podoba zákona oproti původní verzi již neobsahuje výslovnou zmínku o tom, že by se kojenecké ústavy měly v budoucnosti rušit, nikdo nerozptýlil obavy z toho, že právě k tomu zákon směřuje. ... Není možné dosáhnout stavu, že vůbec žádné dítě nebude v ústavu. Některé děti, nebudou-li v ústavu, budou v lepším případě v nemocnicích, v horším budou na ulici nebo mrtvé.”*

To, že děti budou končit na ulicích nebo mrtvé je přehnané tvrzení a mimo to, neuvádíte žádné zdůvodnění, proč by tomu tak mělo být. Důsledkem přijetí novely bude to, že díky lepší práci s biologickými rodinami dětí, nebude třeba odebírat z rodin tolik dětí jako dnes a díky lepším podmínkám pro pěstouny se podaří nalézt pro více opuštěných dětí náhradní rodiny. Což je výsledek, který je jednoznačně v zájmu dětí. O rušení ústavů rozhodují jejich zřizovatelé, jimiž jsou kraje a ministerstva. Novela je k tomu nijak netlačí. Pokud bude docházet k rušení některých ústavů, bude tomu jen v momentě, kdy jejich kapacity nebudou třeba, děti budou ve svých, či náhradních rodinách, anebo pro ně bude místo v jiných ústavech, ale rodinného typu.

Co se týče odborných institucí, které vyjádřily obavy z rušení kojeneckých ústavů. Odborná stanoviska České lékařské komory a České pediatrické společnosti byla založena převážně na stejných ničím nepodložených obavách z rušení kojeneckých ústavů a jeho důsledků, jaké máte Vy. Ani neobsahovala žádné výtky k novele zákona o sociálně - právní ochraně dětí.

Bez zajímavosti není ani skutečnost, že Česká lékařská komora a Česká pediatrická společnost vydaly svá stanoviska na základě doporučení Společnosti sociální pediatrie při České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně, což je odborná společnost složená z osmi členů, šest z nich jsou ředitelé kojeneckých ústavů.

Naopak řada odborníků a odborných institucí v oblasti sociálně právní ochrany dětí novelu podporuje. Novela vychází z poznatků z výzkumů provedených **Výzkumným ústavem práce a sociálních věcí**, názorů odborníků z kateder sociální práce na **Masarykově Univerzitě, Karlově Univerzitě** a dalších univerzit o tom, jakými metodami by měly postupovat orgány sociálně právní ochrany dětí. Novelu podporuje řada předních českých **psychologů**.

Dále uvádíte: *“Není pravdou, že hlavní důvody pro umístění dětí v kojeneckých ústavech jsou důvody sociální, naopak, převažují důvody zdravotní a zdravotně – sociální: podle údajů, které mám k dispozici, to bylo v roce 2010 55 % všech umístění. “*

Podle údajů Ústavu zdravotnických informací a statistiky jsou hlavním důvodem umístění dětí do kojeneckých ústavů zdravotní důvody 36% případů, 46% případů tvoří důvody sociální a v 18% jde o důvody zdravotně sociální, kdy jde mnohdy o případy, kdy má rodina se sociálními problémy obtíže pečovat o dítě s takovými zdravotními problémy, o které by se běžná rodina bez sociálních problémů dokázala postarat, takže mnohdy jde taktéž o v podstatě sociální důvody. Sociální důvody tedy skutečně převažují. Což platí i podle řady jiných výzkumů provedených v různých krajích České republiky.

Dále uvádíte: *“Není pravdou ani to, že by kojenecké ústavy a dětská centra byly jakýmsi odkladišti dětí poskytujícími jen mizernou péči. Opak je pravdou, protože i tyto zařízení jdou s dobou a modernizují se.”*

Nepochybujeme o tom, že se kojenecké ústavy snaží dělat v rámci svých možností maximum pro blaho dětí.

Problém je v tom, že ústavní péče ze své podstaty nemůže dětem poskytnout to, co péče v rodině.

Jak ukazují mnohé psychologické výzkumy, pro nejmenší děti je velmi potřebné navázat pevnou vazbu ke stálé pečující osobě - obvykle matce. Tato osoba je pak dítěti k dispozici a reaguje na jeho potřeby individuálním způsobem. Děti v kojeneckých ústavech tuto možnost - navzdory často obětavému personálu - nemají. Sestřičky mají vždy na starosti zároveň více dětí a navíc se střídají na směny. Dítě tak večer uspává jiná osoba, než která k němu přijde ráno po probuzení. Dítě nevidá sestřičku při běžných činnostech, jaké se odehrávají v rodině, nemůže si tak vytvářet rodinné modely přirozeně – pozorováním a nápodobou - jako tomu je, když dítě v rodině vyrůstá.

Negativní dopady ústavní péče na děti do 3 let popisuje mnoho českých i zahraničních výzkumů. Z českých například výzkumy světově uznávaného dětského psychologa profesora Zdeňka Matějčka.

Nehledě na to, že potenciál odborníků v současnosti pracujících v kojeneckých a jiných ústavech rozhodně nepříjde v případě omezování ústavní péče nazmar, ale právě naopak bude využit lépe než dosud při práci v terénu *blíže k dětem a celým rodinám – vlastním i náhradním*.

Dále uvádíte: *“Námezdní pěstounská péče sníží počet dětí vhodných k osvojení. Placené pěstounství na jedné straně a osvojování dětí na druhé fungují jako spojené nádoby. Tuto zkušenost udělalo např. Spojené království, které má na jedné straně jeden z nejpropracovanějších systémů hrazené pěstounské péče, na straně druhé tam je osvojováno jen minimum dětí. Je to logické, adopce vyžaduje přípravu dítěte a námezdní pěstounská péče takovou přípravu fakticky neumožňuje.”*

Označení "námezdní pěstounská péče" považujeme za hanlivé a projev neúcty k pěstounským rodinám, které toho docela hodně obětují pro blaho opuštěných dětí.

V krizových situacích, kdy je třeba pro dítě rychle najít umístění mimo jeho rodinu a dítě je rychle umístěno do pěstounské péče na přechodnou dobu, nemůže být dítě na tento přesun zevrubně připraveno. To je logické. Ale úplně stejně nemůže být a není dítě připraveno na umístění do kojeneckého ústavu ve stejných případech, kdy je dítě potřeba mimo rodinu umístit. **Novela tedy v této oblasti nepřináší žádné negativní změny.** Pokud přináší nějakou změnu, tak je to změna pozitivní, protože **umožní, aby nebyly děti, které jsou již traumatizované odebráním z jejich rodin, dále traumatizovány umístěním do ústavní péče, která ze své podstaty nemůže naplnit všechny jejich potřeby,** jak bylo popsáno výše, ale do milujícího prostředí rodiny poskytující pěstounskou péči na přechodnou dobu.

Dále uvádíte: *"Pokud dnes mezinárodní instituce kritizují české kojenecké ústavy, dětská centra a babyboxy, měly by vzít v úvahu i to, že Česká republika vždy patřila a stále patří k zemím se špičkovou dětskou zdravotní péčí a s nejnižší dětskou úmrtností na světě, a měly by se zamyslet i nad možností, že existence českých kojeneckých ústavů neznamená zaostalost, ale naopak náskok České republiky před ostatními zeměmi."*

Šestnáct různých zemí světa má nižší dětskou úmrtnost než Česká republika. I přes to, v těchto zemích dochází výrazně méně k umístění dětí do tří let do ústavů, jako jsou u nás v ČR. **Není třeba se obávat, že dojde k ohrožení dobrých výsledků České republiky v oblasti zdraví dětí** v případě rozšíření pěstounské péče na úkor péče ústavní.

Uzavíráte tvrzením, že *„tento zákon je bezcitný a surový.“*

Pokud je něco bezcitného a surového, tak je to současný stav. Přijetí novely zákona o sociálně právní ochraně dětí by dalo šanci na lepší dětství, ale i budoucnost tisícům ohrožených dětí v České republice. Projevem bezcitnosti a surovosti není přijetí tohoto zákona, ale naopak jeho zamítnutí.

Za tímto dopisem stojí a novelu zákona o sociálně právní ochraně dětí podporují:

Organizace

1. Pěstounské rodiny kraje Vysočina, o.s.
2. SES-SEBE-SPOLU o.s.
3. Sdružení pro rodinu, o.s.
4. Liga lidských práv
5. Amalthea
6. Občanské sdružení Janus
7. Vhled, o.s. - Centrum Sámovka
8. Redakce Čí je dítě?
9. Lumos
10. Centrum pro rodinu Cestou necestou, o.s.
11. Centrum pro dítě a rodinu LATUS
12. STROP o.s.

13. DOMUS – Centrum pro rodinu
14. Děti patří domů, o.s.
15. Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové
16. Diakonie ČCE - středisko Západní Čechy
17. Centrum Náhradní Rodinné Péče - Sdružení pěstounů
18. SOPRE CR o.p.s
19. Asociace náhradních rodin
20. Nadační fond Tesco
21. Sdružení pěstounských rodin
22. Pěstounské rodiny kraje Vysočina
23. Janus, o.s.
24. Náhradním rodinám, o.p.s.
25. Centrum pro NRP, o.s.
26. Informační středisko Mikuláš, o.p.s.
27. ISM
28. Rozum a cit
29. CNRP – sdružení pěstounů, Ostrava
30. CPR Náruč, Turnov
31. Salinger – Stopa Čápa
32. Český výbor pro UNICEF
33. Unie Center pro rodinu a komunitu
34. o.s. Ratolest Brno
35. Nadační fond J&T
36. Vzájemné soužití, o.s.
37. Středisko náhradní rodinné péče. o.s.

Jednotlivci

38. PhDr. Věduna Bubleová, psychologka
39. Aleš Dietrich, otec a pěstoun 12 dětí
40. Monika Dietrichová, matka a pěstounka 12 dětí
41. Mgr. Terezie Štokrová, klinický psycholog a pěstounka
42. Barbora Flegelová, klient dětského domova
43. Barbora Kiczmerová, pěstounka na přechodnou dobu
44. Michal Urbaniak, dítě v pěstounské péči
45. Milan Havelka, pěstoun 5 dětí
46. Marie Havelková, pěstounka 5 dětí
47. PhDr. Maryka Kerekešová, adoptivní matka
48. MUDr. Miloslav Černý, ORL ambulance, Chrudim
49. Hana Tomanová, 38 let, pěstounka, 5 dětí.
50. Ing. Miroslav Hodeček, pěstoun
51. Mgr. Jan Klusáček, Katedra veřejné a sociální politiky, Fakulta sociálních věd, Univerzity Karlovy
52. Kateřina Gabrielová MSc., Filozofická fakulta - politologie, Univerzita Hradec Králové
53. Mgr. Alena Svobodová, sociální pracovnice
54. Mgr. Jindřich Racek, Katedra speciální pedagogiky UK, specializovaný odborník inspektor kvality sociálních služeb, sociální pracovník
55. Ing. Petra Kačírková, ředitelka organizace Lumos Česká republika
56. Veronika Šrek Bromová, Řípská 21, Praha 3
57. Ivan Šrek, Sřítež 68, u Poličky

58. MUDr. Dagmar Zezulová - pěstounka, primářka v nemocnici Svitavy, předsedkyně Správní rady Děti patří domů, o.s.
59. Lucie Brodníčková - mladá žena, která vyrostla v pěstounské péči
60. Dr. Dana Moree, Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze
61. PhDr. Irena Tomešová, vedoucí Centra pro kvalitu a standardy v sociálních službách při NVF o.p.s.
62. Mgr. Zora Fídlarová, projektová manažerka Centra pro kvalitu a standardy v sociálních službách při NVF o.p.s.
63. Mgr. Vlasta Neckařová, pěstounka, předsedkyně Centra pěstounských rodin o.s.
64. Věra Fukalová - pěstounka - pokladnice místního klubu "Třinecko ANRČR
65. Petr Fukala - pěstoun
66. Ljuba Václavová, filmová dokumentaristka, předsedkyně Asociace režisérů a scenáristů ARAS
67. MUDr. Zuzana Kalíková, internistka (t.č. rodičovská dovolená)
68. Jana Vnuková
69. Jan Fabianek
70. Petra Hájková
71. Hana Jirsáková - učitelka MŠ a ZŠ, nyní v důchodu
72. Petr Koubíček
73. Magdaléna Kuczmanová - 7 let pracuje jako dobrovolnice v Centru prevence a pomoci dětem žijícím mimo vlastní rodinu o.s.
74. Ing. Andrea Doubková - ředitelka Občanského sdružení Janus
75. Jitka Nosková, DiS. - sociální pracovnice, Občanské sdružení Janus
76. Mgr. et Mgr. Michal Slaninka, PhD. - psychoterapeut
77. Bc. Jan Sobotka, sociální pracovník - adiktolog, psychoterapeut, vedoucí terapeutické komunity
78. Marie Trávníčková – pěstounka 3 dětí
79. Michal Trávníček – pěstoun 3 dětí
80. Mgr. Jana Ženišková - sociální pracovnice, Amalthea o.s.
81. Beáta Folwarczná - pěstounka i profesionální pěstounka
82. Ing. Michael Skalický, Ph.D. - ředitel společnosti, SKP-CENTRUM, o.p.s.
83. Mgr. Kateřina Filipová - sociální pracovnice, vedoucí služby Podpora rodiny SKP-CENTRUM, o.p.s.
84. Dušan Svíba – pěstoun
85. Beatrice Mikeszová
86. Markéta Švejdrová - sociální pracovnice a pěstounka
87. PhDr. Hana Šilhánová, ředitelka Nadace rozvoje občanské společnosti
88. Eva Zemanová
89. Marcela Wierzgoń - knihovnice, Regionální knihovna Karviná
90. Kristina Maroszová
91. Magda Sikorová
92. Barbora Maroszová
93. Eva Čenčariková
94. Anna Cieslarová
95. Denisa Kantorová
96. Barbara Pajaková
97. Barbara Konderlová
98. Bc. Tomáš Jireček, DiS. - sociální pracovník
99. Bornerová Lenka
100. Loderová Irini
101. Babuliaková Jana

102. Mgr. Kateřina Dunovská - vedoucí Centra pro rodinu Cestou necestou, o.s.
103. Mgr. Lenka Balogová - pedagog a sociální pracovník, na MD
104. Ondřej Balog - vedoucí organizačního oddělení NNO Amalthea o.s.
105. Karel A. Novák - vedoucí sociálních služeb, Občanské sdružení Ester
106. Rodina Jeřábková – pěstouni 3 dětí
107. Michaela Spálenková, Dis - sociální pracovníce (ZŠ pro sluchově postižené)
108. Ivana Dopitová - administrativní pracovníce, Amalthea o.s.
109. Berounská Magdalena - bez zaměstnání, vyučena kadeřnice
110. Ing. Petr Šerks – projektant, tepelně-technická zařízení
111. Mgr. Jana Kocourková - sociální pracovníce
112. Bc. Nikol Marhounová - studentka oboru Sociální práce, sociální politika
113. Barbora Kiczmerová - pěstounkou 2 dětí, nyní zařazená do přechodné pěstounské péče
114. Ing. Martina Boledovičová - předsedkyně sdružení Dětem rodinu a péči, nakladatelka
115. Ing. Daniel Boledovič - zakladatel sdružení Dětem rodinu a péči, pilot
116. Jindřiška Divišová- pěstounka
117. PhDr. Miluše Lišková - speciální pedagog, psycholog
118. Mgr. Veronika Hofrová - psycholog, předseda STROP o.s.
119. Mgr. Jakub Vávra - vedoucí Výchovně léčebného oddělení Přestavky
120. Bc. Štěpán Plecháček - sociální pracovník, pěstoun
121. Želmíra Plecháčková - zdravotní sestra, pěstounka
122. Mgr. Bc. Romana Svobodová - ředitelka organizace DOMUS
123. Mgr. Michaela Teplá - sociální pracovníce, o.s. Amalthea
124. Mgr. Monika Semerádová - sociální pracovníce Centra náhradní rodinné péče
125. Mgr. Hana Brodničková - pěstounka, speciální pedagog
126. Danuše Höferová – pěstounka
127. PhDr. Markéta Ďurechová - psycholožka a speciální pedagožka, Národní ústav pro vzdělávání, předsedkyně představenstva Amalthea o.s.
128. Mgr. Oldřich Ďurech - klinický psycholog
129. Mgr. Jan Šlosárek - sociální pracovník, adoptivní rodič
130. Barbora Šlosárková, Dis. - žena v domácnosti, adoptivní rodič
131. Mgr. Michaela Blahutová - vychovatelka v dětském domově, koordinátorka projektu Podpora pěstounské péče
132. PaedDr. Markéta Havlíčková - pěstounka, pedagožka
133. Petra Zákravská - žadatelka o pěstounskou péči na přechodnou dobu
134. Václav Zákravský - žadatel o pěstounskou péči na přechodnou dobu
135. RNDr. et Bc. Václav Klimeš, Ph. D. - pěstoun
136. Pavlína Votkeová – pěstounka
137. Jiří Hošek – pěstoun
138. Mgr. et Mgr. Ria Černá - sociální pracovníce, psycholožka, psychoterapeutka
139. Eva Beyerová – bývalá zdravotní sestra
140. Leoš Zima
141. Regina Lehkoživová
142. Anna Třešňáková
143. Mgr. Edita Kozinová
144. Jaroslav Saidl - šéfmontér výtahů
145. MUDr. Zdenka Pezinková - ORL lékařka, Pardubice
146. MUDr. Milena Černá – ředitelka Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové
147. David Svoboda, ředitel Amalthea o.s. sociální pracovník, pěstoun
148. Michaela Svobodová, sociální pracovníce, pěstounka
149. Mgr. Michaela Hazdrová, právnička Ligy lidských práv, členka Výboru pro práva dítěte

150. Clelia Jiroušová – pěstounka
151. Jan Jiruš – pěstoun
152. Alena Lusková - předsedkyně CNRP-Sdružení pěstounů, Ostrava
153. Mgr. Gabriela Pavlíková - místopředsedkyně představenstva Amalthea o.s.
154. Jana Lexová - místopředsedkyně VR ANR ČR, pěstounka
155. Jaroslava Baštová – pěstounka 3 dětí
156. Mgr. Petr Najman, Dětský domov Karlovy Vary a Ostrov
157. Mgr. Petr Zmuda, Dětský domov Karlovy Vary a Ostrov